

виконавців на колективній основі. Охорона, надавана виконавцям, жодним чином не зачіпає і не завдає шкоди охороні авторських прав на твори науки, літератури та мистецтва.

Література

1. Про авторське право та суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ: за станом на 1 вересня 2008 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 43. – Ст. 214.

2. Римська конвенція 1961 р. – Неофіц. вид. / Інтелектуальна власність в Україні: правові засади та практика: у 4 т. / Акад. прав. наук України, Держ. патент. відомство України, Держ. агентство України з авт. і суміж. прав; за заг. ред. О. Д. Святоцького. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 1999. – Т. 1: Право інтелектуальної власності. – 1999. – С. 186–224.

3. Використання об'єктів інтелектуальної власності в рекламі: навч. посіб. / Т. Я. Багрій, О. І. Биркович, Т. І. Биркович та ін. – К.: Вид-во «Ліра-К», 2016. – 520 с.

УДК 342.9 (043)

Губарєв С. В., к.ю.н.,
Київський національний університет
технологій та дизайну, м. Київ, Україна

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Сьогодні, в умовах формування відкритого інформаційного суспільства актуальним є питання пов'язане з існуванням в суспільстві такого об'єкту цивільних прав як інформація, в тому числі і такого її різновиду як інформація про особу або персональні дані.

Зростання наукового і практичного інтересу до тематики персональних даних обумовлено розвитком інформаційних систем та технологій та їх застосуванням в практичній діяльності, в тому числі і в цивільно-правових відносинах. У зв'язку із появою у ХХ ст. системи Інтернет, інших комунікаційних технологій та зі стрімким розвитком інформаційних технологій, зростанням інтенсивності транскордонної передачі інформації, людство стикнулося із низкою проблем, серед яких чи не на першому місці є виникнення додаткових загроз правам фізичних осіб, зокрема, на таємницю приватного та сімейного життя, особисту недоторканість, таємницю кореспонденції, тощо. У зв'язку з цим нагальною є потреба у створенні відповідної системи правового регулювання обробки персональних даних, розробленні ефективних юридичних механізмів узгодження потреб суспільства і держави в інформації.

Науковий інтерес до проблематики правового регулювання та охорони

суспільних відносин у сфері приватного життя фізичної особи завжди залишається дискусійним. Такий постійний інтерес на думку Р. Стефанчука обумовлюється кількома обставинами, а саме: «...доволі специфічною сферою. Адже сфера приватного життя визначається поняттям особистої свободи фізичної особи та не може зазнавати безцеремонного втручання з боку законодавця, оскільки тісно співвідноситься із сферами людської життєдіяльності, які знаходяться за межами правового регулювання. Складність позитивного законодавчого врегулювання приватного життя людини полягає, перш за все, у визначенні та встановленні меж, які з точки зору моральних засад суспільства є допустимими і не будуть розглядатись як неправомірне втручання законодавця ...» [1].

З огляду на зазначене, у світі ще з середини минулого століття почався процес формування системи охорони персональних даних, зокрема, більшість європейських країн прийняли спеціалізовані закони та підписали Конвенцію № 108 Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних» [2] від 28 січня 1981 р. Зміцнення міжнародного соціального, економічного та науково-технічного співробітництва щодо реформування основних інститутів держави в умовах існування військової агресії на Сході України, розвиток інформаційних мереж, зростання транскордонних потоків персональних даних – визначають актуальність і об'єктивну необхідність захисту прав і свобод громадян України від протиправних порушень їх прав в зазначеній сфері.

Варто зазначити, що в Україні було прийнято нормативно-правовий акт у сфері регулювання відносин щодо персональних даних - Закон України «Про захист персональних даних» [3] та одночасно ратифіковано згадану Конвенцію № 108 Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних» [2]. Проте, наявність даного законодавства не вирішує питання надійності захисту персональних даних. Так, сьогодні кожен з нас може спостерігати чисельні випадки порушення персональних даних при публікуванні даних військовослужбовців в ЗМІ, особливо гостро стоїть питання захисту персональних даних дітей у школах, навчальних закладах тощо.

Іншими проблемними моментами є дотримання гарантії ефективного захисту персональних даних, зокрема, які обробляються в реєстрі пацієнтів, електронній базі з питань освіти, реєстрі осіб, які мають право на пільги, законність їх розповсюдження третім особам, правових наслідків для громадян при незгоді на обробку персональних даних, а також розголошення медичних діагнозів.

Сучасне законодавство з питань захисту персональних даних, насамперед Закони України «Про захист персональних даних» [3] та «Про доступ до публічної інформації» [4], на сьогодні не дають можливості

застосовувати механізми захисту персональних даних, а регулюють в основному адміністративні процедури щодо доступу та обробки персональних даних. Поряд з тим, питання захисту напряму пов'язане із питаннями юридичної відповідальності за правопорушення в зазначеній сфері. Проте, на нашу думку, не чітко визначено і відповідальність за порушення норм Закону України «Про захист персональних даних». Усі ці питання потребують вирішення шляхом внесення відповідних змін у законодавство України, які б відповідали міжнародно-правовим стандартам у зазначеній сфері.

Література

1. Стефанчук Р. О. До питання забезпечення цивільно-правової охорони приватного життя фізичної особи: досвід України та Німеччини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://univer.km.ua/visnyk/878.pdf>.

2. Конвенція про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних: Міжнародний документ від 28.01.1981 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_326.

3. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 45. – Ст. 410.

4. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 25. – Ст. 192

УДК 347.4 (043.2)

Гусарєва О. С., к.ю.н.,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПОСЕРЕДНИЦТВО В ПРАВОВИХ КОНФЛІКТАХ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Основи медіації у сучасному її розумінні були закладені у другій половині ХХ століття в країнах, що належать до англо-американського типу правових систем – США, Великобританії, Австралії. Поступово медіація поширювалась та закріплювалась в правових системах країн Європи. Сфера сімейних відносин була першою, де успішно застосовувалась медіація, після чого вона була визнана ефективним інструментом для розв'язання спорів і почала застосовуватись практично в усіх сферах суспільних правовідносин, зокрема, в публічній та комерційній.

Особливості типу правових систем обумовили й специфіку процедури медіації в різних країнах світу. Проте, загальною рисою для всіх залишились основні принципи медіації, а саме - добровільність, конфіденційність, щирість намірів, неупередженість посередника,